

Informační leták

Kněžského bratrstva sv. Pia X.

Draží věřící,

pomalů se blíží konec roku a plánování na příští rok. Exercicie i příští rok proběhnou ve Zlatých Horách v provizornějších podmínkách, ale doufáme, že se s Vaší pomocí podaří v průběhu roku pokročit s realizací přístavby. Letos bylo zastřešeno prostranství mezi vchody u vstupu tak, že lze mezi nimi přecházet suchou nohou, jsou vybetonovány základy nové budovy a počítáme s vyzdáním přízemí. Kromě toho jsou adaptovány vnitřní prostory pro spojení s přístavbou. Do léta počítáme s tím, že přístavba bude v hrubé stavbě pod střešou. Oplocen byl také nově přikoupený pozemek.

Nově v ročním programu jsou zařazeny lyžařské prodloužené víkendy pro chlapce a dívky, které v menším rámci proběhly již v tomto roce. Praktické záležitosti má na starosti pan Martin Hasoň, na něhož se můžete obrátit s případnými dotazy.

V nadcházejícím roce je na programu pravidelné biřmování, jako obvykle bude uděleno v Brně, biřmovat přijede Msgr. Alfonso de Galarreta.

V letošním roce máme důvod být našemu Pánu a Jeho božské Matce vděční za ochranu a požehnání, vše probíhalo v pokoji a věřím i k radosti nás všech. Při příležitosti pouti naší duchovní rodiny ve Zlatých Horách nás poprvé poctily svojí návštěvou Sestry bratrstva sv. Pia X., z akce měly dobrý dojem a hovořili jsme o možné spolupráci v budoucnosti. Modleme se, aby i ženská větev našeho Kněžského bratrstva byla obohacena o česká řeholní povolání. Představení a prezentace našich sester, jež byla promítnuta v úvodu jejich přednášky, je zveřejněna na našich internetových stránkách.

Co se týče materiálních záležitostí, dokončujeme momentálně stavbu venkovního přístřešku pro poutě v Uherském Brodě, a jak bylo výše řečeno, pokračuje stavba ve Zlatých Horách. Ostatní projekty a dostavby jsou připravovány, půjde-li vše dle plánu a předpokladů, dojde alespoň na některé z nich příští rok.

Rád bych ještě upozornil na novou knihu od P. Matthiase Gaudrona FSSPX, profesora dogmatiky kněžského semináře v Zaitzkofenu, *O původu evangelií*, která na základě důkazů i nejnovějších studií

prokazuje, že evangelia byla sepsána skutečně jejich uváděnými autory – evangelisty v apoštolských dobách a vyvrací modernistické mýty útočící na jejich autenticitu. Do Vánoc připravujeme ještě vydání obrázkové křížové cesty pro děti, ostatní knihy jsou plánovány v Dědictví Svatováclavském pro příští rok.

S kněžským požehnáním

P. Tomáš Stritzko FSSPX

Hlavní rysy pontifikátu papeže Františka

Rozhovor s P. Davidem Pagliaranim, generálním představeným FSSPX, pro FSSPX.aktuell v Menzingu dne 5. května 2023

FSSPX.aktuell: Nejdůstojnější pane generální představený, papež František nedávno oslavil desáté výročí svého pontifikátu. Čím se podle Vašeho názoru tato poslední léta zejména vyznačují?

Don Davide Pagliarani: První dvě ústřední a určující myšlenky byly milosrdenství ve smyslu „všeobjímajícího omilostnění“ a také nová morálka, založená na respektu vůči Zemi jakožto „společnému domovu lidského pokolení“. Poslední roky byly bezpochyby ve znamení myšlenky synodality. Toto však není žádná skutečně nová myšlenka¹, ale papež František ji učinil těžištěm svého pontifikátu.

Toto téma se opakuje tak často, že člověk už někdy ani blíže nenaslouchá. Přesto je to přímo dřeň vyžralého a vrcholného modernismu. Z ekleziologického hlediska má synodální revoluce Církve hluboce poznamenat a změnit v její hierarchické struktuře, ve způsobu fungování a především ve věrouce.

¹ Synodální cesta započala bezprostředně po koncilu. Od té doby se konalo více než tisíc diecézních synod. Opravdová novinka spočívá v tom, že na nich byli neustále přítomni i laici.

Papež František načrtl prvky svého chápání synodality hned na počátku svého pontifikátu: nejprve svou interpretací *sensus fidei* [smyslu pro víru] a lidové zbožnosti jakožto pramene zjevení (srov. *Evangelii gaudium*, č. 119–120), poté k 50. výročí zřízení biskupské synody (17. října 2015), kde otázku synodality v jednom prohlášení zmínil ještě zřetelněji. Na tomto základě vypracovala Mezinárodní komise teologů text, který tomuto pojmu propůjčil formu: *Synodalita v životě a poslání Církve* (2018). Zde byly položeny teologické základy k tomu, co se dnes odehrává.

Synoda o synodalitě se tedy jeví jako praktické, celocírkevní uplatnění těch myšlenek, jež byly tematizovány a zvažovány během celého pontifikátu. Možná byly vnímány až příliš jako německý či jako, když zohledníme všechny aspekty, belgický problém a nezohledňovala se jejich všeobecná dimenze. Určitě hrají Němci v synodálním procesu zvláštní úlohu, ale daný problém je římský, a proto univerzální. Jinými slovy: týká se celé Církve.

Jak byste tuto synodální cestu definoval?

Tato cesta se v první řadě odehrává v konkrétní realitě života. Nejedná se o nějakou předem definovanou doktrínu, ale o zmatečný způsob postupu nebo, lépe řečeno, „proces“, který byl nastartován, aniž by byly známy z něho vyplývající výsledky. Řečeno jasně: Jedná se o rozhodnutí postavit Církev na hlavu. Církve učící se již nechápe jako strážkyně zjevení, které pochází od Boha a jehož je uchovatelkou, nýbrž jako skupina biskupů, kteří ve spojení s papežem naslouchají věřícím – zejména všem okrajovým skupinám, jak se říká; věnuje se zcela zvláštní pozornost všemu tomu, co navrhuje nejvíce vzdálené duše. Je to Církev, v níž se z pastýře stává ovce a z ovce pastýř.

Základem toho všeho je přesvědčení, že Bůh se nezjevuje tradičními cestami Písma svatého a tradice, které jsou střeženy hierarchií, ale prostřednictvím „zkušenosti Božího lidu“. Z tohoto důvodu začala synodální cesta dotazováním věřících v diecézích na celém světě. Na základě této ankety byly na úrovni biskupských konferencí vyhotoveny pracovní texty, které nakonec vedly k první římské syntéze, zveřejněné před několika měsíci.

Jaký význam má myšlenka, že Bůh sebe a svou vůli zjevuje skrze zkušenost Božího lidu?

Tato myšlenka je vlastním základem celé modernistické budovy. Sv. papež Pius X. vystavěl celou svou encykliku *Pascendi* tak, aby odhalil toto mylné pojetí zjevení. Redukuje-li se víra na osobní zkušenost – zkušenost, která se nejprve týká jednotlivce, následně je sdílená společenstvím, místo aby se týkala Písma svatého a tradice –, otevře se obsah víry a v důsledku toho i struktura Církve jakékoliv formě evoluce. Zkušenost je podle své definice vázána na určitý časový bod, na nějaké období; je to skutečnost, která se odehrává v čase a dějinách, a proto je svou podstatou schopna vývoje, jako se také život jednoho každého z nás nachází v neustálém pohybu a tak se dále vyvíjí.

Taková „zkušenostní víra“ je nutně zaměřena na to, aby se vyvíjela přiměřeně pocitům a potřebám různých fází dějin. Stále „získává“ nové obsahy a současně se zbavuje všeho, co už nemůže být aktuální. Tímto způsobem se víra stává tendenčně lidskou skutečností, která je – stejně jako dějiny lidstva – napojena na stále nové a měnící se okolnosti. Z dlouhodobého hlediska již nezbude mnoho z věčného, transcendentního a neměnného. Jestliže se ještě hovoří o skutečnostech jako Bůh a Církev, tak vlastně jako o projekci toho, co zažívá zkušenost tady a teď. Oba tyto pojmy se ve svém pravém významu a rozsahu nezvratně mění spolu se všemi ostatními dogmatickými prvky naší víry; jsou povolna absorbovány mlhavou omezeností jednoduše pozemského a proměnlivého. Jejich význam se mění spolu s lidmi a se zkušeností, kterou má lidstvo s Bohem. Tato myšlenka sama o sobě není nová, ale synodální proces představuje svým rozsáhlým účinkem a důkladností nový vrchol.

Co můžete říci o této Vámi zmíněné „římské syntéze“?

Jedná se o text, který byl zveřejněn v říjnu 2022 pod názvem „Vytvoř ve svém stanu široký prostor“. Je to pracovní dokument k reflexi pro biskupy, kteří se shromáždí v této etapě synodální cesty na úrovni jednotlivých kontinentů.² Tato syntéza je představována jako výraz

² Přesněji řečeno se jedná o sedm světadílů, neboť Jižní a Severní Amerika se pojednávají odděleně; stejně tak tvoří Blízký východ a ostatní Asie dvě různé oblasti.

sensus fidei věřících a biskupům se doporučuje, aby ji v modlitbě studovali, „četli očima učedníka [...], který [ji] poznává [jako] svědectví pro cestu obrácení k synodální Církvi“³. Tento údajný výraz smyslu pro víru věřících se má tedy stát vztažným bodem pro pastýře, aby z něho vyvodili důsledky a učinili konečná rozhodnutí.

Obsah tohoto textu i v něm obsažené návrhy jsou však od začátku do konce katastrofa. Prakticky tam není nic, co by se mohlo považovat za výraz katolické víry; většina návrhů propaguje místo ní rozklad Církve ve prospěch zcela nové životní skutečnosti. Ještě snad by bylo možno pochopit, že věřící a dokonce kněží – především v současné době – jsou schopni tvrdit podivné věci. Ale je naprosto nepochopitelné, že taková vyjádření představují shrnutí toho, co zaznamenal generální sekretariát synody ve Vatikánu.

Existují pasáže v této syntéze, které Vás obzvlášť zasáhly?

Bohužel většina článků nahání strach. Dvě pasáže jsou podle mého názoru reprezentativním obrazem celého dokumentu, zejména pak přání, aby se prostřednictvím synody změnila podstata Církve. Jako první se ve vztahu k autoritě výslovně požaduje vytvoření církve, která stojí na hlavě. Vyučování již nemá být úkolem učící Církve: „Je důležité vytvořit institucionální model, který je synodální, jakožto církevní paradigma pro odbourání struktur v mocenské pyramidě, v níž na vrcholu přednostně stojí jednotlivci. Jediná právoplatná autorita v Církvi musí být autorita lásky a služby podle vzoru našeho Pána.“⁴

Člověk se ptá, zda tu máme co do činění s kacírstvím, nebo jednoduše jen s prázdnou, bezobsažnou slupkou, která již nepřipouští vůbec žádné zařazení. Heretik totiž ještě v něco „věří“ a má možná ještě nějakou představu o Církvi, byť jen znetvořenou. Zde máme co do činění s představou Církve, která není jen mlhavá, nýbrž – abychom užili francouzského modelového pojmu – přímo „likvidní“ (tj. tekutá). Jinými slovy: Propaguje se církev bez nauky, bez dogmatu, bez víry. Již není zapotřebí nějaké učitelské autority. Vše se rozpustí v duchu lásky a služby, aniž by se přesně vědělo, co to má znamenat – pokud to vůbec něco znamená – a kam to má vést.

³ „Vytvoř ve svém staně široký prostor“, č. 13.

⁴ Tamtéž, č. 57.

Zmínil jste ještě druhou pasáž, která na Vás zvláště zapůsobila. Která to je?

Opravdu, zdá se mi, že ještě jeden oddíl dobře vystihuje ducha celého textu, jakož i charakteristickou atmosféru, která je vlastní posledním rokům tohoto pontifikátu: „Svět potřebuje ‚církev v rozletu‘, která odmítá rozdělení na věřící a nevěřící, která obrací pohled k lidstvu a namísto nějaké nauky či strategie mu nabízí zkušenost spásy, ‚dar lidem přes palubu‘, který odpovídá na křik lidstva a přírody.“⁵ Jsem přesvědčen, že tato krátká věta v sobě skrývá mnohem hlubší význam a dosah, než se může na první pohled zdát.

Odmítnutí rozlišování mezi věřícími a nevěřícími je sice úchylné, ale v dnešním kontextu vlastně logické: jestliže víra již není nadpřirozená skutečnost, mění to oprávnění k existenci samotné Církve (která má přece povinnost tuto víru uchovávat a kázat), jakož i jejího poměru k lidem. Neboť je-li víra jen nějaká zkušenost mezi mnoha jinými, potom není důvod, proč by měla být lepší nebo proč by se měla všeobecně prosazovat. Jinými slovy: pocitová zkušenost nemůže být nikdy srovnatelná s absolutní pravdou – její hodnota odpovídá hodnotě určitého názoru, který již nemůže být pravda v tradičním smyslu slova. To ve svém důsledku logicky vede k odmítnutí rozlišování mezi věřícími a nevěřícími. Zbývá již jen lidstvo s jeho očekáváními, názory a voláním, které všechny jako takové nežádají nic nadpřirozeného.

Církev takto nabízí lidstvu nauku, která již neobsahuje sdělování transcendentního zjevení. Církev se tím omezuje na to, že hlásá pohodlné, čistě přirozené „evangelium“, prostou knihu k přemýšlení a k pomoci sobě samému, která je vhodná pro každého bez rozdílu. Z tohoto pozadí jasně vyplývá, že nová ekologická teologie a morálka, jak je navrhována v *Laudato si*, se dokonale hodí k lidstvu, které již nechceme obracet a v němž se již nečiní žádný rozdíl mezi věřícími a nevěřícími.

Mediálně věnuje synoda veškerou pozornost stejnopohlavnímu partnerství. Jak se díváte na toto téma?

Nelze popřít, že celosvětový tlak vyplývající z očekávání v této oblasti nachází odezvu i v synodální cestě. Církev je vyzývána, aby věnovala

⁵ Tamtéž, č. 42.

více uznání a pozornosti citovým potřebám těchto lidí, zejména skrze stavidla otevřená apoštolským listem *Amoris laetitia*. Toto je jedním z témat, u nichž existují největší očekávání. Pozorovateli se vnucuje dojem, že autorita Církve na jedné straně připomíná princip, že takovým párům nelze žehnat – to byl například případ u odpovědi Kongregace pro nauku víry z března 2021. Na druhé straně bylo takovým párům při různých příležitostech přesto žehnáno – někteří šli do kostela, aby dostali požehnání po civilních oddavkách na radnici.

Před několika měsíci dokonce vydali belgicko-vlámští biskupové oficiální rituál k žehnání těchto párů, což je iniciativa, na kterou Vatikán dosud nereagoval. Podle antverpského biskupa o tom měl papež údajně vědět a rozhodnout, že celou věc ponechá v klidu. Také Němci postupují v této oblasti vpřed dalekosáhlými a často revolučními kroky. To vše nevyhnutelně vede u některých biskupů a věřících k protireakcím, zatímco mnozí jiní tyto věci prostě jen pasivně pozorují.

Tímto způsobem vzniká v této i v jiných oblastech dialektika a zmatení, které vede k tomu, že každý už čeká jen na to, že se vyjádří autorita... Ta tedy může svobodně nařídít zastavení toho, co se jeví jako předčasné, ale současně pokročit dále a připustit věci, které budou postupně pronikat do mravů a zvyků. Tu a tam se připomene tradiční učení, dokonce se prohlásí za nezměnitelné, což uchlácholí konzervativce. Současně se vyzdvihnou pastorační potřeby v jednotlivých případech při uplatnění „zázračného“ milosrdenství, které dokáže uvést do souladu neslučitelné. Ve skutečnosti se tímto způsobem příkazy tradiční morálky mění ve svobodně volitelné možnosti, stejně jako víra. To je vlastní výkonu autority, který již není založen na nadčasových principech, ale vykazuje vstřícnost vůči očekáváním okamžiku, a to s pevnou rozhodností je splnit s ohledem na to, co se v praxi jeví jako účelné. Musíme si jasně uvědomit, že toto vše neskončí dosažením nějakého konkrétního bodu. Tento způsob výkonu úřadu funguje podle téhož vzorce, kterým se řídí moderní demokracie: něco, co dnes nelze schválit, bude schváleno zítra, až bude na základě téže dialektiky, pomocí nového nátlaku a nových precedentních případů situace dostatečně zralá a myslí lidí dostatečně připraveny. To je stručný popis mechanismu, jenž byl synodalitou uveden do pohybu. To je důvod k závěru, že zde máme co do činění s vrcholnou formou modernismu.

Teprve nedávno bylo připomenuto v jedné písemné odpovědi papeže Františka, že každý novokněz, který by chtěl sloužit tridentskou mší, si musí opatřit výslovné dovolení Svatého stolce. Jestliže je dovolena tridentská mše ve farním kostele, je nadto rovněž zapotřebí dovolení Svatého stolce. Jak hodnotíte tato opatření?

Myslím, že člověk nemusí být žádným velkým odborníkem, aby pochopil zjevný úmysl skoncovat s tridentskou mší. Onen list s odpovědí z února 2022 a apoštolský list *Desiderio desideravi* z června 2022 mají za cíl co nejvíce omezit používání tradičního misálu a zastrašit každého, kdo by jej chtěl používat. Za těchto okolností si sotva dokážu představit, že nějaký nově vysvěcený kněz bude mít odvahu obrátit se na Svatý stolec, aby si vyžádal dovolení slavit tridentskou mší. Ať se nám to líbí, nebo ne, od vydání motu propria *Traditionis Custodes* je tato mše v Církvi prakticky zakázána; jak se před nedávnem vyjádřil kardinál Roche, s koncilem se „změnila teologie Církve“⁶ a tím také liturgie, která je jejím výrazem.

V rámci této atmosféry se nacházejí členové takzvaných institutů Ecclesia Dei ve fázi očekávání a obav. Proslýchá se, že zanedlouho by mohl vyjít nový papežský dokument ohledně těchto institutů. Co nám k tomu můžete říci?

O takovém dokumentu nic nevím. Podle mého mínění nemůže kněz prožívat svoje kněžství tak, aby jej naplňovalo, pokud si je vědom Damoklova meče stále visícího nad svou hlavou; život ve vnitřním klidu je rovněž nemožný, jestliže člověk číhá i na sebemenší zvěsti. Kněz by měl ze své mše žít, aniž by se ptal, zda ještě zítra bude mít od svých představených dovolení ji sloužit. Měl by myslet na to, aby umožnil duším podílet se na jím rozdávaných pokladech, aniž by neustále žil ve strachu, že bude vyloučen i z toho, resp. na zázrak, který ho vysvobodí z jeho překerní situace. Nevěřím, že toto chce Prozřetelnost.

⁶ „Teologie Církve se změnila,“ prohlásil kardinál Roche. „Dříve reprezentovali kněží v dále celý lid – byl zahrnut v této jedné osobě, která jediná slavila mši. [Dnes však] to již není pouze kněz, kdo slaví liturgii, nýbrž také ti, kteří jsou jako on pokřtěni. To je nesmírné obohacení“ (v pořadu stanice BBC Radio 4, vysílaném 19. března 2023).

Naneštěstí žijí členové těchto institutů – jako mnoho jiných kněží, kteří by chtěli celebrovat tridentský obřad – v takovém strachu, jímž se sami odsuzují k mlčení vůči současným událostem v Církvi, neboť vědí velmi dobře, že v den, kdy by chtěli vyjádřit byť jen několik výhrad proti tomu, co se dnes děje, by na ně mohl Damoklův meč dopadnout. Kardinál Roche nevynechá žádnou příležitost, aby jim to připomínal. Říkám ve vší bliženské lásce: Taková situace vytváří permanentní nesnáze na liturgické a doktrinné úrovni s nebezpečím, že tito kněží budou prožívat zklamání a budou nenapravitelně ochromeni s ohledem na nutnost veřejného vyznávání víry. Z tohoto důvodu přichází dnes v jistých zemích reakce vůči šílenostem synodálního hnutí paradoxně spíše z kruhů, které netrvají na používání tradičního misálu.

Jak vidíte budoucnost Kněžského bratrstva sv. Pia X.?

Vidím ji v plné kontinuitě s tím, co dosud představovalo. Musí se zabývat aktuálními událostmi v Církvi, aniž by se ovšem zajímala o klepy, o to, co jeden kardinál řekl důvěrně jednomu seminaristovi, o to, co by se mohlo stát... Od toho si musíme udržovat odstup.

K dobru Církve musí Bratrstvo zachovat a garantovat pro svoje kněze a věřící plnou svobodu sloužit tradiční liturgii. Současně se musí Bratrstvo i nadále starat o zachování tradiční teologie, která tuto liturgii doprovází a nese. Žádný dosud jasně myslící katolík se této nauky nemůže vzdát; její změna v průběhu koncilu je přece to, co – abychom parafrázovali kardinála Rocha – inspirovalo novou mší. Máme povinnost zachovat obojí v plné svobodě odporovat omylům i těm, kdo je hlásají. Jestliže je totiž liturgie *per definitionem* veřejná, potom je veřejné i s ní spojené vyznání víry.

Zároveň si musíme dnes více než kdy předtím uvědomovat, že tradičnímu kultu Církve odpovídá také určitý morální život, jehož zásady nesmíme měnit. V centru našeho náboženství zakotvil Bůh kříž a oběť. Nikdo se nemůže spasit bez kříže a bez oběti s tím, že ve jménu nesprávné lásky a milosrdenství je otevřený všem druhům nepravostí. Existuje jen jedna jediná láska, která zachraňuje – je to láska kříže, láska vykoupění, láska, kterou nám ukázal náš Pán, kterou nám sdělil a kterou chtěl nazvat „láskou k bližnímu“. Ale tato láska nemůže existovat bez víry ani bez těch, kteří ji vyučují.

Pobožnost pěti prvních sobot: Pontevedra roku 1925 jako naplnění jednoho z fatimských příslibů

P. Filip Marada FSSPX

Prolog

Pozorný čtenář při četbě pořadu bohoslužeb brněnské kaple narazí na pojem 1. sobota. Z nějakého důvodu je tato první sobota v měsíci výslovně zmiňována. Proč jsou věřící speciálně vyzváni, aby si dali tu námahu přemoci pokušení vospávat a účastnit se mše svaté a následné pobožnosti. Proč? Účelem tohoto článku je v širších souvislostech představit pobožnost pěti prvních sobot v měsíci k Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. Tento článek předpokládá jistou elementární znalost ohledně zjevení Panny Marie ve Fatimě roku 1917. Proto se jimi nebude zabývat s výjimkou toho, co s naším tématem souvisí. Naopak budou předložena některá doplňující fakta, která pravděpodobně nejsou známa, ale která jsou důležitá pro pochopení významu fatimských zjevení a z nich plynoucích milostí, a to nejen pro jednotlivce, ale skrze obrácení a skutečnou obrodu katolické křesťanské společnosti i pro stát. Z tohoto důvodu byl do článku zařazen i krátký historický exkurs ohledně vývoje v Portugalsku, které se dokázalo zformovat do jedinečného úkazu moderních dějin, který demonstroval, že stát může být moderní a přitom křesťanský (rozuměj katolický). K základnímu seznámení s látkou ohledně fatimských zjevení má český čtenář k dispozici dostatek jiných zdrojů: např. velmi povedený titul *Fátima 1917* od Philipa Warda, k dostání v našem nakladatelství Dědictví Svatováclavské, či k prohloubení znalostí titul *Sestra Lucie hovoří o Fatimě* od P. Luise Kondora, jenž je na internetových antikvariátech k dostání.

Část I. – Historie

Nová doba přináší nové pořádky

Rok 1917 byl předposlední rok Velké války, která s sebou přinesla nejen do té doby nevídaná utrpení na frontě i v zázemí, ale i zboření starých

pořádků. V Německu, Rakousku a Rusku se zhroutily trůny. Ze zvrženého prachu této neřízené demolice pak začaly vystupovat kontury nových států, respektive nově upravených států, které si, aniž by ještě porodní bolesti došly ke svému konci, okamžitě začaly hledat své místo pod sluncem. Ale ani ty státy, které válku přežily relativně bez úhony, jako např. Itálie, nebyly v klidu. Skoro celá Evropa byla plná různých idejí, hnutí a partají, z nichž každá chtěla podle svého kráčet vstříc nadějně budoucnosti. Mnohé z těchto idejí, ačkoliv jinak velmi různorodých, měly společnou jednu věc: odpadnutí od Boha a od katolické Církve. V některých státech se tyto bezbožné ideje dokázaly nejen prosadit, ale dokonce se chopit moci a rozpoutat své bezbožné a zkázonosné dílo, zasahující později prakticky celou Evropu. Jen těžko lze spočítat oběti tohoto levicového běsnění na životech (ať už nacistického, či komunistického), a už vůbec nelze říct, kolik lidí ztratilo nejen život časný, ale i život věčný.

Přesto však existovala jedna země, které se tento ničivý tajfun vyhnul. Bylo to Portugalsko. Jeho výchozí pozice však byla kupodivu ještě horší, než tomu bylo u ostatních států. Již před Velkou válkou vznikla revolucí v roce 1910 tzv. první portugalská republika, která se i přes politickou nestabilitu, chaos a ekonomické problémy zaměřila především na jeden cíl: zničit katolickou církev v Portugalsku. Kanovník Barthas to komentuje následovně: Zednářská vládní bezbožnost využívala chaosu, aby do masy obyvatelstva zasela ateismus. Veřejné vykonávání kultu bylo skrze četná omezení znemožněno. Řády byly potlačeny. Semináře se čím dál tím víc vyprazdňovaly a zubožený klérus, jehož díky utlačování velmi ubylo, nebyl s to vykonávat řádnou pastorační. Byla uzákoněna celá řada proticírkevních zákonů. Do chodu seminářů pak zasahovala bezbožná vláda, která si vyhradila právo jmenovat profesory a určovat učební plány. „Časy byly zlé, ale budoucnost vypadala ještě hůř.“ Papež Pius X. ve své encyklice *Iam dudum* z 24. 5. 1911, kterou odsoudil toto bezbožectví, pak mluví o „*neuvěřitelné řadě excesů a zločinů, které byly v Portugalsku uzákoněny*“.

Tuto zuboženou zemi, která navíc vstoupila roku 1916 do Velké války po boku spojenců Dohody, si však vybrala božská Prozřetelnost, aby zde vyvěral pramen milosti, schopný napojit a svou milostí zavlažit všechny,

kdo se na něj napojí, a uchránit tak duše před věčnou záhubou a svět před proměnou v neúrodnou a smrtonosnou poušť.

Vývoj poutí na Cova da Iria během zjevení

K prvnímu zjevení Panny Marie na Cova da Iria dochází 13. května roku 1917 a již brzy se na místě zjevení začínají scházet první poutníci. I na samotná zjevení začíná přicházet mnoho poutníků, i když tito nevidí a neslyší Pannu Marii. Za to se jim však již 13. září, to už jich bylo kolem 30 000, dostává jiné podívané, kterou popisuje P. Quaresma, pozdější generální vikář diecéze Leiria, který byl na místě s dvěma dalšími kněžími: „*S velkým překvapením jsem jasně a zřetelně uviděl svítící kulovitý předmět, pohybující se pomalu a majestátně od východu na západ. Náhle objekt zmizel. Vedle nás stálo malé děvče, oblečené jako Lucie a asi stejně tak staré. To nepřestávalo volat: ‚Já to ještě stále vidím! Nyní to sestupuje dolů!‘ Poté polevil jas slunce a celé okolí bylo zabarveno do žlutozlatova.*“ Během doby, kdy se Matka Boží, pro ostatní přítomné neviditelná, zjevuje Lucii, Hyacintě a Františkovi, vidí většina poutníků, jak z nebe padá dešť tvořený jednak bílými okvětními lístky, ale také kulatými zářícími sněhovými vločkami, pomalu se snášejícími na zem, které po dotyku okamžitě zmizely. Jiné znamení přítomnosti Panny Marie byl pěkný obláček, který se zformoval kolem koruny dubku, nad kterým se Panna Maria zjevovala. Tento obláček se poté začal zvětšovat a vznášet asi do výše 6 metrů, kde zmizel jako kouř odfouknutý větrem. Na závěr zjevení mohla být opět pozorována svítící koule, zdvíhající se do výše a mizící směrem na východ.

Zjevení 13. října se pak celosvětově proslavilo skrze sluneční zážrak, který na místě vidělo 70 000 lidí, ale který byl pozorován i do vzdálenosti 40 km od Cova da Iria. Trochu stranou však stojí paralelní zjevení pro malé vizionáře, které je relativně neznámé; při něm se naplnila slova Panny Marie ze zjevení dne 19. srpna a 13. září: děti uviděly nejprve Pannu Marii, potom sv. Josefa s Jezulátkem, poté Ježíše Krista, jak žehná lid, a poté Pannu Marii jako Matku bolestnou a na závěr Pannu Marii Karmelskou.

Vývoj poutí na Cova da Iria po zjevení

Tak obrovská shromáždění samozřejmě nemohla zůstat bez povšimnutí ze strany režimu, a proto se již velmi brzy začíná projevat otevřené nepřátelství zednářských a proticírkevních kruhů. Ty nechávají odstranit první jednoduchý dřevěný „pomník“ na místě zjevení, který použijí v rouhačské parodii. Cova da Iria se stává bojištěm mezi katolickými poutníky, kteří sem po tisících táhnou, a proticírkevním režimem, který se snaží všemi silami tuto pouť zničit. Na přání Panny Marie je na místě zjevení postavena malá kaplička, dokončená 15. června 1919. 13. května roku 1920 byla vládou odeslána jednotka, sestávající z pěších a jízdních vojáků republikánské gardy. Jejich cílem bylo zničení malé svatyně a rozehnaní poutníků. To se jim díky odvaze a počtu poutníků nepodařilo. Toho samého dne byla ve farním kostele ve Fatimě arciknězem z Torres Novas posvěcena první socha *Panny Marie Růžencové z Fatimy*. O měsíc později byla intronizována v kapličce. Podstavec, na kterém dodnes stojí, označuje místo, kde se nacházel malý dub cesmínový, nad kterým se Panna Maria zjevovala. První mše svatá byla odsloužena 13. října 1921.

6. března roku 1922 došlo k bombovému útoku. Jedna nálož, která nevybuchla, byla připevněna ke kmeni dubku. Druhá nálož, která

vybuchla, byla umístěna v kapliče. Následné ceremonie rekonciliace se účastnilo 60 000 poutníků. Proud poutníků se od té doby nezmenšil, ale naopak se neustále zvětšoval. A začaly se dít věci...

Roku 1926 zanikla první republika. 13. května roku 1928 byl položen základní kámen budoucí baziliky ve Fatimě. 13. října roku 1930 byla fatimská zjevení kanonicky uznána místním biskupem z diecéze Leiria. 13. května roku 1931 zasvětili všichni portugalští biskupové za přítomnosti apoštolského delegáta Portugalsko Neposkvrněnému Srdci Panny Marie.

Estado novo

Manuel Gonçalves kardinál Cerejeira (19. 11. 1888 – 2. 8. 1977), v letech 1929–1977 patriarcha v Lisabonu, popisuje roku 1942 proměnu Portugalska v následujících letech po zjeveních takto: „V celé zemi by se našlo sotva pár nepřátel Církve. Každý, kdo by před pětadvaceti lety zavřel oči a nyní by je otevřel, by Portugalsko nepoznal. Tak velká je ona změna, která byla zapříčiněna skrze nenápadný faktor zjevení Panny Marie. Skutečně, naše milá Paní chtěla zachránit Portugalsko.“ Roku

1956 řekl: „Jako první zmiňuji – za což nikdy nebudeme moci dostatečně poděkovat – mír, svobodu a obnovu Církve v Portugalsku. (...) Ve skutečnosti bylo zjevení naší milé Paní z Fatimy pro Portugalsko jako duha, která se dle biblické zprávy zjevila po potopě: začátek nové epochy míru.“ A tento mír byl skutečně zázračný.

Již od konce 1. světové války sílily v sousedním Španělsku skupiny proticírkevních „volnomyšlenkářů“. Ve volbách v únoru 1936 získaly spojené levicové strany většinu. Na řadě míst byly poté drancovány kostely a zabíjeni duchovní. Teror se přenesl i do ulic, množily se případy politických vražd. V noci ze 17. na 18. července 1936 zahájily konzervativní armádní kruhy protivládní revoltu. Tak započala španělská občanská válka, tři roky trvající, nesmírně krvavý konflikt. Udávaná čísla obětí rudého teroru během války se liší. Jisté je, že byly zavražděny tisíce věrných katolíků. V *Historia de la persecución religiosa en España* (imprimatur 1961, autor Antonio Montero Moreno) se udávají čísla obětí z řad kléru a osob zasvěceného života: 13 biskupů, 4 184 kněží, 2 365 mnichů a řeholníků a 283 jeptišek, z nichž mnohé byly před zavražděním znásilněny. Některé vraždy byly provedeny s mimořádnou krutostí, někteří byli upáleni, existují také zprávy o vykuchání a kastraci. Portugalsko bylo v ohrožení jak zvnějšku od španělských levičáků, tak i vnitřně, neboť i zde byla frakce levice, která se chtěla připojit ke španělské revoluci a dokonce se pokusila o atentát na Salazara. Naštěstí portugalští biskupové nelenili a 13. května roku 1936 složili Panně Marii slavnostní slib, že pokud bude v Portugalsku na její přímluvu dosaženo vítězství nad ateistickou levicí a požehnání míru, přijdou 13. května roku 1938 s celonárodní poutí, aby slavnostně poděkovali. A tak se také skutečně stalo, načež kardinál Cerejeira v přítomnosti půl miliónu poutníků provedl zasvěcení Portugalska, což bylo opakováno také v každé portugalské farnosti.

Nicméně Portugalsko bylo zachráněno i před dalším konfliktem: II. světovou válkou. Na jejím konci uznali jak portugalští biskupové, tak premiér Salazar, že se jednalo o ještě větší zázrak než v době španělské občanské války. „Věříme, že zjevení ve Fatimě otevírají novou éru: éru Neposkvrněného Srdce Panny Marie. Co se stalo v Portugalsku, musí být velebeno jako velký zázrak. To nám také dává tušit, co Neposkvrněné Srdce Panny Marie připravilo pro svět“ (kardinál Cerejeira). Zatímco se

tedy Evropa koupala ve vlastní krvi, Portugalsko nejen že bylo uchráněno této lázně, ale navíc začalo vzkvétat.

Na tom má hlavní zásluhu António de Oliveira Salazar (28. 4. 1889 – 27. 7. 1970), předseda vlády v letech 1932–1968, ministr financí od roku 1926, ministr obrany od roku 1932. Díky jeho odvaze a věrnosti katolické Církvi byla provedena obnova křesťanské společnosti v Portugalsku. Jeho antiliberální program nastoupil proti nepřítelům Církve: svobodné zednářství bylo zakázáno, komunismus odsouzen jako sám v sobě zvrácený. „*Chceme vystavět sociální a kooperativní stát, spojený s přirozenými základy společnosti: rodinami, farnostmi, obcemi a podniky. (...) Chceme za každou cenu zachovat a uchránit před vlnou, která zaplavuje svět, jednoduchost života, čistotu mravů, přátelské soužití a vyrovnanost společenských vztahů, tuto skromnou, ale ušlechtilou rodinnou atmosféru, která je příznačná pro portugalský život.*“ Tolik Salazar.

Část II. - Pobožnost k Neposkvrněnému Srdci Panny Marie

Zjevení a představení Neposkvrněného Srdce Panny Marie během zjevení ve Fatimě dne 13. června 1917

V tomto v pořadí druhém zjevení prosí Lucie jménem všech tří malých vizionářů, aby je krásná Paní vzala s sebou do nebe. U Františka a Hyacinty tomu tak bude skutečně již brzy, ale Lucii je zjeveno, že má před sebou velký úkol, totiž rozšíření oddanosti k Neposkvrněnému Srdci Panny Marie: „*Ty tu ještě zůstaneš. Ježíš s tebou má jiné úmysly, chce, tvým prostřednictvím, aby mě svět poznal a miloval. Přeje si rozšířit mezi lidmi oddanost mému Neposkvrněnému Srdci. Slibuji spásu těm, kteří ji přijmou; tyto duše budou milované Bohem jako květiny, kterými jsem ozdobila Jeho trůn.*“ Budiž poznamenáno, že toto zjevení představuje Neposkvrněné Srdce všeobecně a rovněž všeobecně je požadována oddanost k němu, za což je, rovněž všeobecně, přislíbena spása pro jeho ctitele. Jak přesně má být Neposkvrněné Srdce v rámci kultu Církve ctěno, ještě není řečeno. Jak sama Lucie píše, po těchto slovech se *smutně* zeptala: „*To tu zůstane sama?*“ „*Budeš kvůli tomu hodně trpět? Ne, dcero, neděs se, já tě nikdy neopustím. Moje Neposkvrněné Srdce bude tvým útočištěm a cestou, která tě povede*

k Bohu.“ Lucie popisuje, co se poté stalo: „*Při těchto posledních slovech otevřela ruce a zalila nás znovu odrazem oné nesmírné záře, v níž jsme se viděli jako ponoření v Bohu. Hyacinta a František stáli v oné části záře, která se zvedala k nebi, a já v té, která se rozlévala po zemi. Před pravou dlaní Panny Marie bylo srdce ovinuté trním, které se je zdálo probodávat. Pochopili jsme, že je to Neposkvrněné Srdce Mariino, zraňované lidskými hříchy, a že si přeje odčinění těchto vin.*“

A skutečně, od okamžiku této milosti začínají pro děti velké těžkosti, jinými slovy, na jejich bedra jsou vloženy velké kříže, skrze jejichž odevzdané nesení mají Neposkvrněnému Srdci konat dostiučinění. U Lucie to byly tehdy především mučivé pochybnosti o tom, zdali není celá věc od ďábla: „*Ztratila jsem však během toho měsíce horlivost v obětech a umrtvování a pomýšlela jsem už na to, že konečně řeknu, že jsem lhala, aby byl všemu konec. Hyacinta a František mi říkali: ‚Nedělej to! Nevíš, že bys lhala a že lež je hřích?‘“* Lucie se pevně rozhodla nejít na další zjevení dne 13. července, ale: „*Když se ... blížila hodina, kdy jsem tam měla zase jít, cítila jsem se pojednou pužena neznámou mocí, které jsem nedokázala odolat. Vydala jsem se tedy na cestu... Ten den [13. července 1917] nám Nejsvětější Panna zjevila tajemství. Potom připojila, aby oživila mou pokleslou horlivost: ‚Obětujte se za hříšníky a říkejte často Ježíšovi, především když přinášíte nějakou obět: Ježíši, dělám to z lásky k Tobě, za obrácení hříšníků a na smír za hříchy proti Neposkvrněnému Srdci Marie.‘“*

Zjevení dne 13. července 1917

Můžeme říct, že zjevení tohoto dne je vrchol zjevení z Fatimy. Je zjeveno peklo, které Panna Maria komentuje: „*Viděli jste peklo, kam se dostávají duše ubohých hříšníků. Aby je zachránil, chce Bůh ve světě zavést úctu k mému Neposkvrněnému Srdci. Jestliže lidé udělají, co vám řeknu, mnoho duší se zachrání⁷ a bude mír. Válka se chýlí ke konci.*

⁷ Tuto realitu popisuje ve své encyklice *Mystici Corporis Christi* z 29. 6. 1943 Pius XII.: „*Úžasné tajemství nikdy dostatečně nepromeditované: spása mnohých duší jest závislá na modlitbách a dobrovolných kajících skutcích, které na sebe na ten účel vzaly údy mystického Těla Ježíše Krista a na spolupráci, kterou pastýři a věřící, zvláště pak otcové a matky mají poskytovat našemu Spasiteli.*“ Přičemž při překladu do češtiny došlo k jistému posunu významu prvního slova. V latině je

*Nepřestanou-li však urážet Boha, vypukne za pontifikátu Pia XI. nová, krutější válka. Až uvidíte noc ozářenou neznámým světlem, vězte, že to je velké znamení, kterým Bůh dává najevo, že potrestá svět za jeho zločiny válkou, hladem, pronásledováním Církve a Svatého otce. Aby se tomu zabránilo, přijdu požádat o zasvěcení Ruska mému Neposkvrněnému Srdci a o smírné svaté přijímání o prvních sobotách v měsíci...*⁸

Pro snadnější orientaci bude nyní vhodné rozčlenit děje tohoto úryvku do vícero časových rovin, tak, jak se udály chronologicky za sebou:

1. rovina je doba aktuální z pohledu účastníků zjevení; tedy 13. červenec 1917.

2. rovina je doba, kdy Panna Maria přijde a bude žádat o smírné svaté přijímání; to se stalo dne 10. prosince roku 1925 v Pontevedře.

3. rovina je doba, kdy Panna Maria přijde a bude žádat o zasvěcení Ruska; to se stalo dne 13. června roku 1929 v Tuy.

4. rovina je doba, kdy byla noc ozářena neznámým světlem; to je dle sestry Lucie úkaz severní záře z ledna roku 1938. Skutečně i u nás byla tato záře pozorována, což dokládá i časopis *Říše hvězd*, č. 3. z 1. 3.1938, ročník XIX., který se tímto jevem zabývá: „...po 25. lednu, kdy v celé republice pozorovaná severní záře vzbudila tolik zájmu...“. Kronika z Velké nad Veličkou zaznamenává: „Asi o půl deváté hodině večer zjevila se na obloze na straně západní červená zář, která vyhlížela, jako by na blízku hořelo. Lidé vybíhali z domu, ale brzy se zjistilo, že nejde o požár v obci ani v okolí. Skoro současně se objevil nový zjev na západní a severní obloze. Obloha byla většinou zabarvena do rudočervená občas se žlutými, fialovými a bílými pruhy. Po deváté hodině úkaz slábl. Po desáté byl opět ztatečnější a kolem 11 hodin dosáhl největší krásy. Zmizel asi ve 2 hodiny v noci.“⁹

použito slovo *tremendum*; vlastně: před čím jest potřeba třásti se; odtud: hrozné, děsné, strašné.

⁸ V tomto zjevení také zazní z úst Panny Marie: „Když se budete modlit růženec, opakujte po každém desátku: Ó můj Ježíši, odpusť nám naše hříchy, uchraň nás pekelného ohně a přiveď do nebe všechny duše, zvláště ty, které toho nejvíce potřebují“ (znění ze: *Sestra Lucie hovoří*, str. 169).

⁹ Podobný popis lze nalézt třeba i v *The New York Times* z 26. 1. 1938. Jev zasahoval nezvykle hluboko na jih, takže byl pozorován i v severní Africe a v Kalifornii.

Samotného 13. července 1917 tedy ještě nebyl vznesen požadavek ohledně smírného svatého přijímání. Nyní se vydáme po stopách Lucie, která nás do Pontevedry přivede.

Luciina cesta

Lúcia dos Santos se narodila 28. března 1907 v Aljustrelu, farnost Fatima. V deseti letech zažila zjevení Panny Marie ve Fatimě, během kterých s ní jako jediná mluvila. Její sestřenice Jacinta Marto vše slyšela, ale mlčela. Bratranec Francisco Marto pouze viděl Pannu Marii, ale nic neslyšel. Každé dítě dělo svou úlohu, kterou také skutečně naplnilo, přičemž ale skutečnou nositelkou fatimského tajemství byla a zůstala Lucie, a to i proto, že ostatní dvě děti zemřely velmi záhy – František 4. dubna 1919 a Hyacinta 20. února 1920.

Je jasné, že po těchto událostech nemohla žít Lucie obyčejným životem jako její vrstevnice, a tak ji 17. června 1921, ve věku 14 let, dovoluje biskup z Leirie, José Alves Correia da Silva GCB (15. 1. 1872 – 4. 12. 1957), vstoupit do Colégio das Irmãs Doroteias v Portu (Portugalsko). Lucie zde, ve škole sester dorotejek, byla představena jako internátní studentka pod jiným jménem a kromě toho byla zavázána mlčenlivostí, co se zjevení týče. K dovršení všeho nebyla ani v kontaktu s domovem. Přesto, ačkoliv nebyla prosta chyb, bylo nápadné její klidné jednání a vyrovnanost. Roku 1923 přistoupila k „dcerám Mariiným“, poté se jí dostává další milosti zjevení Panny Marie: „Po šesti letech tvrdých zkoušek, bylo to 26. srpna 1923, přišla poprvé naše milá Paní, aby mne znovu navštívila. Řekla, že je srozuměna s tím, aby byla mou nebeskou matkou, protože jsem svou pozemskou matku z lásky k ní opustila. Znovu po mě vyžadovala modlitby a oběti za hříšníky, řkouce, že jich je zavrženo velké množství, protože nikdo se za ně nemodlí ani neobětuje.“ Ačkoliv zůstávala úspěšně ukryta její pravá identita, přesto nemohla zůstat skryta Luciina něžná úcta k Matce Boží. Její představená píše: „Při mnoha příležitostech přišly sestry, aby mi sdělily, že Lucie má něco obzvláštního s Pannou Marií, protože vždy, když s ní mluvila, odlišovala se od ostatních lidí a všichni zpozorovali, že má obzvláštní lásku ke svaté Panně.“

Bylo jen dalším logickým krokem, že Lucie se časem rozhodla k dorotejkám vstoupit jakožto řeholnice. A tak 24. října 1925, ve svých

osmnácti letech, nastupuje k řádu do severošpanělského města Tuy, ležícího na hranici s Portugalskem. Již další den je však jako postulanka poslána do domu dorotejek ve městě Pontevedra, ležícího cca 40 km na sever, na pobřeží Atlantského oceánu. Zde zůstává až do 20. července 1926.

Zjevení dne 10. prosince 1925 v Pontevedře¹⁰

Zjevení se odehrálo ve čtvrtek večer 10. prosince 1925 v cele postulanky Lucie, která, když ho popisuje, o sobě mluví ve třetí osobě: Nejsvětější Panna se jí zjevila a po její straně, na světlém obláčku bylo dítě Ježíš.¹¹ Nejsvětější Panna položila ruku na Luciiino rameno, a když to udělala, zjevila srdce, obklopené trním, které držela v druhé ruce. Zároveň promluví dítě: „*Měj soucit se Srdcem tvé Nejsvětější Matky, které je přikryto trním, kterým je nevděční lidé každým okamžikem zraňují; a není nikoho, kdo by konal úkony zadostiučinění, aby je odstranil.*“ Panna Maria řekla: „*Hle, má dcero, mé Srdce, obklopené trny, kterými mne nevděční lidé v každém okamžiku skrze své rouhání a nevděčnost zraňují. Snaž se mne alespoň ty těšit a vyhlas v mém jménu, že slibuji stát se všemi nutnými milostmi v hodině smrti při všech těch, kteří za účelem zadostiučinění o pěti po sobě jdoucích prvních sobotách v měsíci vykonají zpověď, přijmou svaté přijímání, pomodlí se růženec a budou mi po 15 minut poskytovat útěchu tím, že budou rozjímat 15 růžencových tajemství.*“

Zjevení dne 15. února 1926 v Pontevedře

Po dvou měsících se Lucii znovu dostává zjevení, tentokrát přichází samotné dítě Ježíš a ptá se: „**Zjevila jsi světu, o co tě nebeská Matka poprosila?**“ „*Můj Ježíši! Ty víš, co mi napsal můj zpovědník v onom dopise, který jsem Ti předčítala. Řekl, že toto zjevení musí být opakováno, že musí existovat důkazy, které by nám dovolily uvěřit, a že matka představená tuto pobožnost nedokáže sama rozšířit.*“ „**To je pravda, že matka představená sama nic nedokáže, ale s mojí milostí dokáže vše. Postací, když ti tvůj zpovědník dá povolení a tvá**

¹⁰ Toto zjevení bylo, jakožto součást zjevení z Fatimy roku 1917, oficiálně církevně uznáno 13. září 1939.

¹¹ Umělecké ztvárnění této vize se nachází na titulní straně letáku.

představená to oznámí, aby to mohlo být od lidí přijato s vírou, i když nebudou vědět, komu to bylo zjeveno.“ „*Ale můj zpovědník napsal ve svém dopise, že tato pobožnost již existuje¹², protože mnoho duší Tě přijímá o první sobotě v měsíci ke cti naší milé Paní a 15 tajemství růžence.*“ „**Je pravda, má dcero, že mnoho duší s tím začne, ale jenom málo s tím vydrží až do konce a ti, kteří s tím vydrží, to dělají, aby obdrželi slíbené milosti. Duše, které v niterné horlivosti vykonají pět prvních sobot a které Srdci tvé nebeské Matky chtějí konat dostiučinění, se mi líbí více než ty, které jich vykonají sice 15, ale přitom jsou vlažné a lhostejné.**“ „*Můj Ježíši! Pro mnoho duší je těžké vyzpovídat se o sobotě. Dovolil bys, aby platila zpověď v rozmezí osmi dnů?*“ „**Ano. Dokonce to může být ještě později za předpokladu, že duše jsou ve stavu milosti posvěcující, když mne o první sobotě přijímají a že mají intenci vykonat dostiučinění svatému Srdci Mariinu.**“

Proč má být prvních sobot zrovna pět?

Tuto otázku položil sestře Lucii její zpovědník, P. Gonçalves. Odpovědi se mu dostalo od samotného Spasitele, který se sestře Lucii zjevil 29. května roku 1930, aby jí vše vysvětlil: „*Má dcero, důvod je jednoduchý. Existuje pět způsobů urážek a rouhání, která jsou páchána proti Neposkvrněnému Srdci Panny Marie:*

1. rouhání proti Neposkvrněnému početí;
2. proti jejímu panenství;
3. proti jejímu bohomateřství;
4. rouhání těch, kteří se snaží veřejně zasít do srdcí dětí lhostejnost, pohrdání a dokonce i nenávisť proti neposkvrněné Matce;
5. urážky těch, kteří se rouhají jejím obrazům.“

¹² Už sv. Pius X. poskytl 13. 6. 1912 za obvyklých podmínek (zpověď, svaté přijímání, modlitba na úmysl Svatého otce) všem těm, kteří vykonají nějakou pobožnost za účelem dostiučinění odporných rouhání, kterými bezbožní lidé svaté jméno a privilegia Panny Marie urážejí, plnomocné odpustky. Přesně na den za pět let je zjeveno Neposkvrněné Srdce ve Fatimě.

Závěrem

Jestliže Panna Maria zjevuje své Neposkvrněné Srdce za tím účelem, aby bylo ctěno, nedělá to sama od sebe, ale dělá to z vůle Boží. Sám Ježíš Kristus říká: „*Je mým toužebným přáním, aby se rozšířila úcta a pobožnost k Neposkvrněnému Srdci Panny Marie, protože toto Srdce je magnet, který ke mně přitahuje duše. Je to výheň, která vyzářuje paprsky mého světla a mé lásky na celý svět. Je to nevyčerpatelný pramen, který na zem nechává stékat živoucí vody mého milosrdenství.*“ Kristus tedy chce nechat působit své milosrdenství v rámci úcty k Neposkvrněnému Srdci Panny Marie a tak nám ukazuje, jak velmi miluje svou Matku, ale zároveň jak miluje i nás a jak si přeje i naši spásu. To vše se ale děje v základní intenci lásky k Bohu Otci, aby již nebyl urážen, která se vine jako červená nit skrze všechna zjevení Panny Marie. Ta při prvním zjevení v květnu 1917 říká: „*Chcete se nabídnout Bohu a vydržet všechny strasti, které na vás sešle? Chcete dosáhnout zadostiučinění Bohu za hříchy všech lidí a prosit ho tím za obrácení hříšníků na víru?*“ Při posledním zjevení v říjnu pak říká: „*... ať už neurázejí našeho Pána, protože byl již hodně urážen.*“

Jako obvykle ve věcech náboženských, i zde se uplatňuje paradoxní princip: to, co člověk obětuje Bohu, se mu vrací, takže čím více dává, tím více dostává. Nádherně to můžeme pozorovat na životě sestry Lucie, na životě, který rozhodně nebyl procházkou růžovým sadem. „*Vychutnávám si přinesení této oběti, protože skrze to mohu zachránit duše, a myslím vždy na ten velký slib, který mne naplňuje radostí: „Nikdy tě neopustím. Mé Neposkvrněné Srdce bude tvé útočiště a cesta, která tě povede k Bohu.“ Myslím, že tento slib nebyl dán jenom mně samotné, nýbrž všem duším, které v Srdci své nebeské Matky chtějí nalézt útočiště a kteří se od ní, po jejích cestách, chtějí nechat vést... Zdá se mi, že toto je úmysl Neposkvrněného Srdce Mariina: nechat zářit paprsky světla před dušemi a tím jim znovu ukázat přístav spásy, který je neustále připraven přijmout všechny z celého světa, kteří ztroskotali.*“

Epilog

Je tomu více než deset let, co autorovi článku v kněžském semináři v Zaitzkofenu, padla do oka brožura *Das Unbefleckte Herz Mariä* od P. Heinricha Mörgeliho FSSPX. Nacházela se v polici s označením

SELBSTBEDIENUNG, kam se odkládaly věci, kterých se člověk chtěl zbavit, ale bylo mu líto je vyhodit, protože byly ještě upotřebitelné (možná o ně někdo další bude mít zájem). Tato malá práce je výrazem díky za to, že tímto způsobem byla autorovi Prozřetelností ukázána nauka o zjevení Neposkvrněného Srdce. Již delší čas bylo jeho přáním seznámit s touto tematikou české věřící, protože v českém jazyce prakticky neexistuje adekvátní literatura. Je nutno podotknout, že brožurka od P. Mörgeliho je mnohem obsáhlejší. Tento článek je tedy pouze jejím shrnutím, v budoucnu však počítáme s vydáním jejího překladu. Pro autora byla práce na tomto článku velkou radostí, nicméně přesto byla doprovázena stínem smutku: tolik toho zůstalo prozatím nenapsáno...

Kéž v Neposkvrněném Srdci naleznou klidné kotviště především duše přicházející z chaosu koncilní Církve, hledající pravdu, tak jako tehdy autor.

„*Největší radost, jakou mám, je, že vidím, jak je Neposkvrněné Srdce naší něžné Matky skrze tuto pobožnost poznáváno, milováno a utěšováno*“ (sestra Lucie).

Program na rok 2024

Poutě a slavnosti

Mariánská pout' do Říмова

4. května – 9.00 hod. Mše sv. v Boršově u Českých Budějovic
po Mši sv. pěší pout' do Říмова

Pout' k sv. Antonínovi

4. května – 8.00 hod. Mše sv. na Pstruží
po Mši sv. pěší pout' na Prašivou

Biřmování v Brně

11. května – 10.00
Msgr. Alfonso de Galarreta FSSPX

Svatoanenská pout'

25. května
Z Horky u Chrudimi do Přestavlk
9.30 hod. odchod od kaple sv. Anny v Horce

Slavnost Božího Těla

Kaple Královny posvátného růžence – 30. května – 10.00 hod.

Cyrlometodějská pout'

5. července – 10.00 hod. Mše sv. v Uherském Brodě,
po Mši sv. pěší pout' na Sady u Uherského Hradiště

Svatoprokopská pout'

Z Chocerad na Sázavu – 31. srpna
Odchod z Chocerad v cca 9.30 hod. od kostela
Mše sv. v cca 12.30 hod. Společenský dům v Sázavě
(v centru, na druhé straně řeky, než je klášter;
od kláštera po schodech k řece a přes lávku)

Pout' rodin

Zlaté Hory – od 20. do 22. září

Svatováclavská pout'

Praha – 28. září
Mše sv. v Michli – 10.00 hod.
poté pěší pout' na Vyšehrad k památné soše sv. Václava
a uctění sv. Václava společnou modlitbou

Růžencová slavnost

Kaple Královny posvátného růžence – od 5. října do 6. října
17.30 nešpory a výstav Nejsvětější Svátosti
– celonoční adorace – 9.00 růženec – 10.00 Mše sv., závěrečné požehnání
a růžencová oběť

Pout' k sv. Damasovi

7. prosince – 8.00 hod. Mše sv.
po Mši sv. pěší pout' k „Damasovu křížiči“

Exercicie

Exercicie pro muže – Zlaté Hory

Začátek 15. 1. – 14.00 hod.

Konec 20. 1. – 13.00 hod.

3500,- Kč (studenti 2500,- Kč)

přihlášky P. Filip Marada – pfmarada@fsspx.cz

Exercicie pro ženy – Zlaté Hory

Začátek 14. 10. – 14.00 hod.

Konec 19. 10. – 13.00 hod.

3500,- Kč (studentky 2500,- Kč)

přihlášky P. Filip Marada – pfmarada@fsspx.cz

Přihlášky na exercicie přijímáme nejpozději čtrnáct dnů před jejich začátkem, přihláška je stvrzena zaplacením příspěvku na účet. V případě zrušení kurzu samozřejmě vrátíme celou částku, při odhlášení v posledních čtrnácti dnech ze strany účastníka si bez ohledu na důvod odečítáme storno poplatek 1 500,- Kč na provozní náklady.

Akce pro děti a mládež ve Zlatých Horách

Lyžařský prodloužený víkend pro dívky od 7 do 17 let

24. 1. – 28. 1. 1600,- Kč

přihlášky a platba p. Martin Hasoň – martin.hason@gmail.com

Lyžařský prodloužený víkend pro chlapce od 7 do 17 let

21. 2. – 25. 2. 1600,- Kč

přihlášky a platba p. Martin Hasoň – martin.hason@gmail.com

Tábor pro chlapce od 14 do 22 let

13. 7. – 21. 7. 2400,- Kč

přihlášky P. Tomáš Stritzko – ptstritzko@fsspx.cz

Tábor pro chlapce od 6 do 13 let

21. 7. – 3. 8. 3800,- Kč

přihlášky P. Filip Marada – pfmarada@fsspx.cz

Tábor pro dívky od 6 do 13 let

4. 8. – 17. 8. 3800,- Kč

přihlášky P. Luděk Čekavý – plcekavy@fsspx.cz

Tábor pro dívky od 14 do 22 let

17. 8. – 25. 8. 2400,- Kč

přihlášky P. Aleš Hakl – pahakl@fsspx.cz

Přihlášky na tábory je nutno podat do konce května, případné opožděné platby a slevy domluvit se zodpovědným knězem. Tábor musí být zaplacen nejpozději jeden měsíc před jeho začátkem. Přihlášky přijímáme do zaplnění počtu daných míst závaznými písemnými přihláškami. Na ústní rezervace či podmíněné přihlášky nebude brán v pořadníku zřetel, jakož i na přihlášky, jež nebudou v termínu zaplacený. Při nástupu na tábor musí mít dítě předepsaná potvrzení a podstatné vybavení (především prostěradlo a spacák, dostatek osobního prádla – nejsme prádelna), uvedené v propozicích, jinak nebude na tábor přijato. Nejasnosti lze vždy předem konzultovat s knězem zodpovědným za daný tábor.

U táborů a exercicií lze požádat o individuálně přiznávanou slevu

POŘAD BOHOSLUŽEB NA LISTOPAD – PROSINEC

Růženec a možnost svaté zpovědi vždy půl hodiny před Mší sv.

BRNO-ČERNOVICE

Kaple Královny posvátného růžence, Faměrovo nám. 11/26

Všechny neděle (kromě adventu) – 8.00 – Mše sv. s lidovým zpěvem
– 10.00 – Mše sv. chorální a

Svátostné požehnání

Každé úterý (kromě adventu) – 18.00 – Mše sv. s lidovým zpěvem

1. 11. – 18.00 – Svátek Všech svatých
2. 11. – 8.00 a 8.30 – Recitované requiem
– 18.00 – Chorální requiem
3. 11. – 8.00 – Recitované requiem za všechny zemřelé členy FSSPX
– 18.00 – 1. pátek – Mše sv. s lidovým zpěvem
4. 11. – 8.00 – 1. sobota – Mše sv. s lidovým zpěvem
14. 11. Mše sv. není
15. 11. – 18.00 – Mše sv. s lidovým zpěvem (ráno Mše sv. odpadá)
1. 12. – 18.00 – 1. pátek – Mše sv. s lidovým zpěvem
2. 12. – 8.00 – 1. sobota – Mše sv. s lidovým zpěvem
8. 12. – 18.00 – Neposkvrněného početí – Mše sv. chorální
24. 12. – 8.00 – Mše sv. s lidovým zpěvem
– 9.30 – Vánoční prima
– 10.00 – Vigilie Narození Páně
25. 12. – 00.00 – Půlnoční Mše sv.
– 8.00 – Mše sv. s lidovým zpěvem
– 10.00 – Boží Hod vánoční – Mše sv. chorální
26. 12. – 10.00 – Sv. Štěpána – Mše sv. chorální
27. 12. – 8.00 – Mše sv. a svěcení vína
31. 12. – 8.00 – Mše sv. s lidovým zpěvem
– 10.00 – Mše sv. chorální a po ní děkovaná pobožnost

V adventu denně – 7.00 – Roráty

Ostatní dny (kromě adventu) – 8.00 – Mše sv.

PRAHA

Praha-Michle, Michelská 1/7, Domov Sue Ryder

1. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální
Ostatní neděle – 10.00 – Mše sv. chorální
2. 11. – 17.30 – Chorální requiem
25. 12. – 00.00 – Půlnoční Mše sv.
– 10.00 – Boží Hod vánoční – Mše sv. chorální

PSTRUŽÍ (u Frýdlantu nad Ostravicí)

Kostel sv. Barbory a všech panen mučednic, Dům sv. Prokopa, č. p. 107

- 1., 3. a 5. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální
2. a 4. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální
4. 12. – 17.30 – Svátek sv. Barbory – Poutní Mše sv.
5. 12. – 7.00 – Roráty
16. 12. – 7.00 – Roráty
24. 12. – 10.00 – Vigilie Narození Páně – Mše sv. chorální
25. 12. – 10.00 – Boží Hod vánoční – Mše sv. chorální

ZLATÉ HORY

Kaple sv. Hedviky, Kostelní 440

- 2., 4. a 5. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální
Sobota před druhou nedělí – 8.00 – Mše sv. s lidovým zpěvem
9., 22. a 23. 12. – 7.00 – Roráty
24. 12. – 9.30 – Vánoční prima
– 10.00 – Vigilie Narození Páně
25. 12. – 00.00 – Půlnoční Mše sv.
– 10.00 – Boží Hod vánoční – Mše sv. chorální
26. 12. – 10.00 – Sv. Štěpána – Mše sv. chorální

UHERSKÝ BROD

Kaple sv. Cyrila, Metoděje a Gorazda s bratřími, U Korečnice 1093

2. a 4. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální
1., 3. a 5. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální
2. 11. – 17.30 – Chorální requiem
24. 12. Mše sv. odpadá
25. 12. – 17.30 – Mše sv. chorální
26. 12. – 10.00 – Sv. Štěpána – Mše sv. chorální

Pout' k sv. Damasovi

9. prosince – 8.00 hod. Mše sv.
po Mši sv. pěší pout' k „Damasovu kříži“

ŽDÁR NAD SÁZAVOU

Kaple sv. Eliáše, proroka, nám. Republiky 1485/7, 1. patro

1. a 3. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální
2., 4. a 5. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální
Sobota před první nedělí – 18.00 – Mše sv. s lidovým zpěvem
2. 11. – 17.30 – Chorální requiem
24. 12. Mše sv. odpadá
25. 12. – 00.00 – Půlnoční Mše sv.
26. 12. – 10.00 – Sv. Štěpána – Mše sv. chorální

VELKÉ MEZIRÍČÍ

Kaple Krista Krále

16. 11. a 14. 12. – 17.30 – Mše sv.

BORŠOV NAD VLTAVOU

Kaple sv. Marcela, Dům Msgr. Marcela Lefebvra, Farní 50

1. a 3. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální
2., 4. a 5. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální
24. 12. Mše sv. odpadá
25. 12. – 17.30 – Mše sv. chorální
26. 12. – 10.00 – Sv. Štěpána – Mše sv. chorální

PARDUBICE

Dům techniky Pardubice, nám. Republiky 2686

1. a 3. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální
2., 4. a 5. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální
25. 12. – 10.00 – Mše sv. chorální

JABLONEC NAD NISOU

Centrum sociálních služeb, Emilie Floriánové 1736/8, malý sál

1. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální

Naše internetové stránky: <http://fsspx.cz>

Telefon na děkanství: 548 210 160

Dárčovské konto:

Název účtu: **Kněžské bratrstvo svatého Pia X.**

Měna účtu: **CZK**

Číslo účtu: **2801456074**

Kód banky: **2010**

Na požádání můžeme dodat potvrzení o peněžním daru pro Kněžské bratrstvo sv. Pia X. Za všechny příspěvky na naši činnost děkujeme a Pán Bůh zaplat'.